

[Arbejdsministeren]

tidsarbejdsløse, og det vil jeg gerne give til-sagn om, at vi arbejder videre med at finde en løsning på. Det er også en af grundene til – det er jo ikke helt nemt – at vi endnu ikke er kommet med vores udspil, men det kommer meget snart.

Hr. Bolvig siger, at ved siden af de langtidsarbejdsløse er ungdomsarbejdsløsheden det alvorligste problem. Jeg er enig. Men det, der er med til at gøre ungdomsarbejdsløshedsproblemet så stort, er jo, at en del af ungdomsarbejdsløshedsproblemet er et langtidsarbejdsløshedsproblem, og på samme måde er en del af langtidsarbejdsløshedsproblemet et ungdomsarbejdsløshedsproblem. Derfor vil regeringen gerne se indsatsen for de langtidsarbejdsløse i sammenhæng med de foranstaltninger, vi foretager over for de ungdomsarbejdsløse. Jeg har nævnt flere gange, at vi eventuelt vil overveje, baseret på de erfaringer, vi indvinder fra f. eks. den kommunale indsats til støtte for unge arbejdsløse, at overføre nogle af disse principper på vores almindelige indsats til støtte for de langtidsarbejdsløse.

Jeg er enig med hr. Bolvig, der talte om, at det er vigtigt, at arbejdsformidlingen også får ressourcer, uddannelser osv. til et mere opsøgende, aktivt arbejde, og jeg er navnlig enig i det, hr. Ib Christensen sagde om, at vi på en fornuftig måde kan frisætte ressourcer i arbejdsformidlingssystemet, idet vi får en bedre statistik på dette område, når vi efterhånden får indarbejdet edb i vores arbejdsløshedsstatistik. Jeg kan sige, at min forgænger i embedet netop lagde vægt på, at der blev truffet en positiv beslutning, der betyder, at vi inden for en meget overskuelig fremtid har en sådan tidssvarende statistik, samtidig med at vi sparer arbejdskraft til overflødigt registrerings- og blanketudfyldningsarbejde.

Jeg vil gerne sige hr. Honoré tak for et meget positivt indlæg, som jo på alle principielle punkter svarede til regeringens synspunkter.

Jeg skal ikke yderligere kommentere hr. Ib Christensens indlæg. Jeg tror ikke, der er nogen principiel uenighed mellem os omkring de ting, der blev fremført her.

Som sagt synes jeg, hr. Kurt Hansen også forsøgte at holde et sagligt indlæg – jeg håber som sagt ikke at gribe forstyrrende ind i fraktionskampen inden for venstresocialisterne gennem en sådan udtalelse – men jeg vil

dog gøre hr. Kurt Hansen opmærksom på, at der er en væsentlig forskel på, hvor mange der maksimalt eller teoretisk kan falde for 26 ugers bestemmelsen, og så et kvalificeret skøn over, hvor mange der faktisk falder. Her ved hr. Kurt Hansen, at vi har givet helt, helt andre tal, men også på dette felt er der tale om en størrelsesorden, som er urovækkende. Vi har skønnet, at hvis der ikke bliver gennemført en indsats ud over en forlængelse af 4 års reglen, som jeg her har været inde på, ja, så vil der kunne blive et problem for 15.000 mennesker, og det er dette problem, som vi i høj grad vil prøve at løse gennem vores indsats.

Jeg mener ikke, at uddannelses- og beskæftigelsestilbud alene skal være det, vi kommer med over for de langtidsarbejdsløse. Der kan tænkes andre metoder, hvorved vi kan bringe dem i gang, og dér har jeg bl. a. peget på en mere positiv inddragelse af de faglige organisationer i formidlingsarbejdet samt nogle af de støtteformer, man har været inde på i forbindelse med bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.

Jeg vil kun sige til hr. Jørgen Jensen, at vi har ikke sagt, at kommunisternes forslag var urimelige. Vi har sagt, at de er urimelige i deres virkninger, og det vil jeg gerne fastholde. Jeg har prøvet med mit første indlæg at dokumentere, hvorfor kommunisternes forslag ikke løser problemerne, men måske tværtimod skaber mange flere problemer.

Kurt Hansen (VS):

Lige en kort bemærkning til hr. Jørgen Jensen. Jeg mener heller ikke, det er afgørende, at vi under en diskussion som den, vi har i dag, finder frem til det helt nøjagtige tal. Jeg mente bare, det må være korrekt at få et absolut maksimumtal frem i forbindelse med en sådan debat, fordi de 23.000 jo også i DKPs forslag er opgjort som et maksimumtal.

Det er rigtigt, som arbejdsministeren siger her til sidst, at det ikke behøver at blive det faktiske antal, som falder for 26 ugers reglen i løbet af 1977–78. Men så nævner arbejdsministeren, at man fra regeringen har skønnet, det ville blive 15.000, og det er ikke rigtigt. Der står faktisk i det bilag, jeg refererede til tidligere, at der er tale om 3.000 i år og